

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

M.J. Arlidge

Mă iubește, nu mă iubește...

Traducere din limba engleză de Ciprian Șiulea

07:05

Southampton licărea roșu ca sângele. Era o dimineață răcoroasă de toamnă, cu pământul încă acoperit de chiciură casantă, dar soarele se ridica încet la orizont și o lumină caldă se strecura deasupra orașului. Era o priveliște uimitor de frumoasă, iar Sonia Smalling zâmbea în timp ce conducea mașina pe drumul de țară. Astfel de zile te făceau să te bucuri că ești în viață.

Sonia lucra în Southampton de aproape zece ani, dar nu alesese să trăiască aici, preferând ritmul calm și domol ale vieții rurale. Locuia lângă Ashurst, la marginea Pădurii Noi, unde îi plăcea enorm să iasă cu câinii la plimbare în zori. Soțul ei, Peter, o însoțea adesea, uneori și băieții, când puteau fi convinși să se dea jos din pat. Ar fi fost o zi splendidă în care să alerge pe cărările împădurite împreună cu cei doi setteri roșcați, cu soarele abia înălțat pe cer, dar astăzi Sonia trebuise să renunțe la această plăcere. Venea un nou lot de copii și ea voia să ajungă devreme la birou, ca să se asigure că totul decurge fără probleme.

Nu era o navetă dificilă, în ciuda traficului inevitabil de pe A336, iar când zbura așa pe drumurile de țară, Sonia era chiar fericită. Găsise postul de radio preferat,

căldura era dată la maximum și ea savura mugetul noului ei Audi. În mod neobișnuit pentru ea, nu alesese modelul de bază, ci își golise contul de economii pentru a cumpăra versiunea sport. „Trebuie să te bucuri puțin de viață”, își argumentase decizia în fața soțului uimit.

Drumul era liber, așa că Sonia apăsă pe accelerație. În ciuda chiciurii, cauciucurile făceau priză la drum și mașina gonea. Sonia se uită la ceas — 7:05 — și își dădu seama că avea să ajungă la muncă mai devreme decât de obicei. Asta ar fi trebuit să-l calmeze pe șeful ei.

Ridică ochii și încremeni instantaneu. Pe drum, exact în fața ei, era o femeie care striga și își agita brațele. Sonia călcă instinctiv frâna, dar știa deja că e prea târziu — avea s-o lovească pe femeie și avea să fie vina ei, pentru că mergea prea repede. În acele câteva secunde prețioase Sonia văzu totul — impactul oribil, trupul zdrobit —, dar, spre imensa ei surpriză, mașina se opri brusc la câțiva centimetri de femeia îngrozită.

Sonia rămase nemișcată, cu inima bubuind și capul zvâcnind. Dar femeia ocolise deja mașina și bătea în geam.

— Te rog, ajută-mă... *Trebuie* să mă ajuți.

Sonia se întoarse spre ea, încercând să priceapă ce se întâmpla. Femeia purta niște pantaloni cu buzunare aplicate și un treni. Sonia văzu, prin viziera deschisă a căștii femeii, că pe tâmplă îi curge puțin sânge.

— Prietenul meu a căzut de pe motocicletă. Nu se mișcă...

Sonia aruncă o privire de-a lungul drumului și avu al doilea șoc al dimineții: în față era o motocicletă strivită, lângă care zăcea o siluetă inertă.

Femeia plângea disperată, cu suspine, așa că Sonia îi făcu semn să se îndepărteze de mașină, își desfăcu centura

de siguranță și deschise portiera. Era încă destul de zguduită, dar, după cum învățase la cursul de prim-ajutor, era datoră ei să ajute. Aruncă o privire în spate, să se asigure că drumul e liber, și se grăbi spre bărbat, rugându-se ca rănilor acestuia să nu fie grave. Văzuse multe la viața ei, dar încă nu-i murise nimeni în brațe.

— Mă auzi?

Sonia îngenunche pe asfaltul rece și îl rostogoli încet pe spate. Bărbatul avea viziera crăpată și ținea ochii închiși. Sonia se temea deja de ce e mai rău.

— E bine? O să fie bine?

Sonia o ignoră pe prietena agitată a bărbatului și ridică puțin capul acestuia. Era cald încă, ceea ce însemna ceva, dar bărbatul nu reacționa deloc, iar capul lui îi atârna greoi pe mână.

— Totul o să fie în regulă, îi spuse ea rănitului. Dar trebuie să vorbești cu mine.

Nicio reacție. Sonia încercă să-i ridice viziera, dar aceasta nu se clintea.

— Auzi ce spun?

Nici acum nimic, așa că Sonia încercă iar, mai tare.

— Auzi ce spun...?

Ochii bărbatului se deschiseră brusc, ațintindu-se asupra ei.

— Te aud foarte clar, scumpo.

Apoi o izbi cu pumnul în față.

07:08

Parcarea subterană era întunecoasă și mohorâtă. Nu peste mult timp avea să fie plină de angajați tineri grăbiți spre mașinile lor, dar la ora aceasta era neînsuflețită și inospitalieră, luminată doar de neonele pâlpâitoare. Helen Grace era silueta solitară care parcurgea betonul pătat cu ulei, cu luminile fluorescente dansând deasupra costumului ei de motociclist.

Se îndreptă rapid spre noua ei motocicletă, care stătea mândră în spațiul 26. Helen nu era înclinată spre extravaganză, dar în urma problemelor recente decisese să se răsfete. Primise o sumă consistentă ca despăgubire în urma arestării sale nedrepte și a încarcerării și decisese să folosească toți banii. Donase majoritatea unei organizații de caritate pentru copii, dar restul îi făcuse praf dintr-o singură achiziție — un Kawasaki Ninja nou.

În această dimineață se bucura de compania motocicletei. Închisoarea nu o frânsese, dar lăsase o cicatrice adâncă. Helen se chinuia să doarmă, tăcerea din apartamentul ei de la ultimul etaj i se părea sufocantă, iar când reușea să așipească, era chinuită de coșmaruri groaznice, în care era iar în celulă, speriată și disperată. Uneori, prin fața ei defilau fantomele de la Holloway — deținutele ucise

Mă iubește, nu mă iubește...

care o dojeneau pentru că nu reușise să le salveze. Alteori apărea sora ei Marianne, care venea să o cheme să i se alăture în moarte. Marianne apărea nu așa cum îi plăcea lui Helen să și-o amintească, ci hidos, ca în ultimele ei clipe — cu o gaură de glonț în fruntea umedă și sclipitoare.

Helen se trezea dezorientată și transpirată, iar frica persista și după ce aceste viziuni groaznice dispăreau. Își iubise întotdeauna micul apartament, dar la nouă luni după eliberare i se părea mic, claustrofobic. Știa că totul e doar în imaginația ei, că locuința aceasta confortabilă îi fusese întotdeauna refugiu, dar nu putea să nege respirația rapidă sau bătăile furioase ale inimii, când se trezea tresărind din aceste vise febrile. Helen nu avusese încă un atac de panică în toată regula, dar își dădea seama că urmează unul, așa că de fiecare dată când simțea că îi crește nivelul de anxietate, evada. Cobora la subsol și se urca pe motocicletă. Doar când era pe motocicletă sentimentele ei tenebroase începeau să se estompeze.

Nu mai era deținută, dar uneori simțea nevoia imperioasă de a merge *afară*. Și de aceea abia aștepta zorile, când ziua era proaspătă și urma să fie cucerită. Cobora de pe suport, aștepta ca bariera să se ridice și apoi strângea accelerația și ieșea în trombă la lumină.

07:09

Sonia se trase înapoi cât de repede putu, târându-se pe asfalt. Își zgârie picioarele și își plesni unghiile, dar merse mai departe, în timp ce atacatorul avansa spre ea. Simțea că i se învârtă capul și ochii îi erau plini de lacrimi. De pe bărbie îi picura sânge. Nu voia decât să se întindă pe jos și să plângă — dar instinctul o mâna mai departe. Trebuia să se îndepărteze de el.

Fusese atât de șocată când bărbatul deschisese ochii, că nu văzuse cum pumnul lui se repede spre ea. Își dăduse seama prea târziu de pericol și, în câteva clipe, simțea cum cade pe spate. Avea nasul rupt, cu siguranță, iar ceafa, unde se lovise de asfalt, era și ea lipicioasă. I se făcu rău și simți cum voma îi urcă pe gât, dar se forță s-o reprime, în timp ce se străduia să fugă.

Încercă să se întoarcă, să se ridice în patru labe, dar gheata lui o lovi cu putere în piept, forțând-o să rămână pe spate. Sonia continuă să avanseze, dar dintr-odată capul i se umplu cu imagini ale lucrurilor pe care ar fi putut să i le facă el pe acest drum liniștit de țară — lucruri despre care citise în ziare, lucruri pe care le întâlnise în meseria ei. Cunoscuse atât de multe victime, dar nu crezuse niciodată că o să *fie* și ea una dintre ele.

Mă iubește, nu mă iubește...

Acum bărbatul râdea, femeia — la fel. În interiorul Soniei izbucni ura. Nu aveau *niciun* drept să-i facă așa ceva. Să o momească afară din mașină. Să o bată. Să o terorizeze. Era o femeie matură, care avea o slujbă responsabilă — o slujbă în care îi ajuta pe alții. Era și soție, mamă...

Spinarea i se izbi tăios de ceva din spatele ei, scoțând-o din gândurile amare. Se întoarse și își dădu seama că se lovise de propria mașină, care îi bloca ruta de fugă. Se întoarse iar, îngrozită, să-și privească atacatorul, care se oprise la un metru de ea. Părea perfect calm, chiar relaxat. Deodată, Sonia îngheță. Stăpânirea lui de sine părea să vestească doar lucruri rele.

— Pot să vă dau bani... se trezi ea că spune. Am bani, carduri... Luați mașina, dacă vreți...

Arătă spre Audiul din spatele ei, cu un zâmbet slab și implorator. Dar bărbatul nu avea nicio reacție, continuând să o privească concentrat.

— Am bijuterii, un inel cu diamante, un colier. Luați-le, puteți să le vindeți, vă rog... *vă rog*, luați-le, dar lăsați-mă să plec...

Bărbatul se uită la ea o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Mă tem că nu se poate...

În timp ce vorbea, scoase de sub haină un obiect pe care îl îndreptă spre ea. Sonia își dădu seama, îngrozită, că are în fața ochilor țeava retezată a unei arme. Încercă să vorbească, dar rămăsese fără suflare și putu doar să asculte, neajutorată, în timp ce el încheia:

— Ai ajuns la capătul drumului, scumpo.

7:17

Vântul o șfichiuia, izbindu-i trupul. Helen depășise lejer limita de viteză, dar tot nu încetinea. Drumul era liber și deținea controlul, al motorului, al ei înseși.

Viața îi era atât de complicată, slujba atât de solicitantă, încât aceste momente de la începutul zilei erau singurele care erau doar ale ei. Fostul său șef, detectivul-șef Jonathan Gardam, părăsise poliția imediat după eliberarea ei din închisoare. Fusese o imensă ușurare pentru Helen, care nu dorea deloc să dea ochii cu el, dar asta produsese unele complicații pe care nu le prevăzuse. După nouă luni, superiorii încă nu numiseră un succesor al acestuia, lăsând-o pe Helen să facă și munca lui.

În trecut poate că nu ar fi dat importanță acestui lucru și s-ar fi bazat pe cei din subordine ca s-o ajute să ducă povara. Helen fusese întotdeauna un lider popular și eficient, dar după perioada petrecută în închisoare totul se schimbase. Cu un an în urmă, Helen fusese anchetată și arestată de propria echipă, detectivul-sergent Sanderson promovând atacul care s-o tragă la răspundere pentru o triplă crimă. Poate că în spatele acestui lucru stătuseră cele mai bune intenții, dar el o zdruncinase din temelii pe Helen. Echipa — pe care ea o inspirase, o

Mă iubește, nu mă iubește...

încurajase și, în unele cazuri, promovase — se întorsese împotriva ei. Mulți dintre cei implicați continuau să lucreze la Southampton Central, dar acum făceau eforturi s-o privească în ochi pe Helen. Charlie Brooks era excepția notabilă — credința lui Charlie în prietena ei nu se clintise nicio clipă —, însă lui Helen îi era foarte greu să lucreze cu restul echipei. Erau respectuoși, activi și chiar loiali —, dar lui Helen îi venea greu să aibă încredere în ei, sentimentul de trădare fiind încă puternic. Poate că ar fi trebuit să se ducă în altă parte, dar Southampton era casa ei, așa că decisese să rămână. Acum punea din ce în ce mai mult la îndoială înțelepciunea acestei decizii.

Momentele acestea o ajutau să-și păstreze sănătatea mentală. Când putea să gonească pe drumurile de țară, când era doar ea și natura. Viteza fusese întotdeauna prietena ei, viteza părea să modifice lumea din jur, să-i diminueze importanța. Îi plăcea la nebunie senzația pe care i-o oferea motocicletă, de parcă ar fi plutit pe...

Un break negru apărură de nicăieri și se năpusti mugind spre ea, fără nicio intenție de a opri. Helen avu doar o secundă ca să reacționeze, dar își lăsă corpul jos, trase de ghidon spre dreapta și reuși să evite ciocnirea la mustață. Mașina trecu pe lângă ea, iar curentul de aer o dezechilibră și mai tare pe Helen, a cărei motocicletă viră spre acostament. Acum era la doar câteva secunde distanță de impact, dar strânse frâna și apăsa puternic cu piciorul stâng, mai degrabă sperând decât așteptând un rezultat. Motocicleta se cabră și se cutremură, iar cauciucurile patinară pe asfalt, dar în cele din urmă se opri la mică distanță de malul înierbat.

Helen aruncă o privire furioasă spre mașina care se îndepărta, al cărei șofer nu păruse deloc preocupat de

potențiala lor ciocnire. Întoarse motocicletă și se pregăti să gonească în urma contravenientului, hotărâtă să-l tragă la răspundere. Dar, în timp ce se întorcea, ceva o făcu să se oprească. Cu coada ochiului percepu o formă pe drumul din față. Prima ei intuiție fu că era un viezure sau o vulpe secerată de șoferul nesăbuit, dar când se întoarse ca să privească mai bine își dădu seama că era o femeie care zăcea pe spate în mijlocul drumului.

Fără să ezite, Helen goni spre ea. Parcurse distanța în câteva secunde, sări de pe motocicletă și alergă spre silueta întinsă. Își scoase casca și se aplecă să se ocupe de femeia rănită, a cărei față era mânjită din abundență cu sânge.

— E în regulă, spuse Helen încet. Sunt polițistă. Am venit să te ajut.

Cu o mână înălță capul femeii, iar cu cealaltă își scoase stația de emisie-recepție. Femeia încercă să răspundă, dar din gură i se revărsă un val de sânge. Acum se îneca și Helen încercă să o ridice, să-i ușureze presiunea de pe căile respiratorii, dar când făcu asta simți că i se oprește inima. Privi pentru prima oară cu atenție rănila femeii și văzu că în pieptul ei era o gaură imensă. Nici vorbă de accident de mașină.

Ceru ajutor prin stație, continuând să o țină cu blândețe, dar știa deja că e inutil. Rănila femeii erau prea grave — Helen ajunsese prea târziu. Femeia se agăța de viață și încerca să-i șoptească ceva. Înălță capul, iar buzele ei însângerate mimară un cuvânt găfâit și incomprehensibil, apoi căzu brusc pe spate și se pierdu. Helen continuă să o țină, dar lupta se terminase.

Femeia era moartă.

5

07:21

Cafeaua ei era rece, iar cariera și mai rece. Emilia Garanita stătea aplecată deasupra biroului și privea în gol monitorul, incapabilă să adune energia necesară terminării articolului plictisitor la care lucra. Era devreme, dar birourile *Southampton Evening News* începeau să se umple rapid, iar nivelul zgomotului creștea pe măsură ce jurnaliștii se apucau de lucru. Celor mai mulți li se părea o atmosferă prietenoasă, chiar însuflețitoare, dar nu și Emiliei. Dacă în urmă cu un an i-ar fi spus cineva că avea să revină în acest loc, Emilia i-ar fi râs în față. În urma subiectului senzațional al infamelor crime S&M, care duseseră direct la încarcerarea lui Helen Grace, Emilia plecase la Londra ca să-și facă un nume. O aștepta un viitor splendid... până când se dovedise că mizase pe cartea greșită. Uneori, Emilia își dorea sincer să n-o fi întâlnit niciodată pe nestăpânita inspectoare.

La început secaseră comenzile de la ziarele mari, iar la puțin timp după aceea și tabloidele se săturaseră de ea. Când avusese informații privilegiate despre viața din închisoare a lui Helen Grace, toți voiseră să vorbească cu ea și tipăriseră cu aviditate articolele care îi distribuiau reputația lui Grace. Când se aflase că polițista era

complet nevinovată, se grăbiseră din răspuțeri să se lepede de Emilia.

Emilia rămăsese în capitală cât îi permisese fondurile, dar cum numeroșii ei frați locuiau încă în Southampton și se bazau pe sprijinul ei financiar, fusese forțată să se întoarcă acasă și să-l implore pe fostul redactor-șef să o angajeze la loc.

— Cum merge articolul?

Emilia se întoarse și descoperi că șeful ei stătea în ușa biroului lui și o privea lung.

— Nu mai durează mult, răspunse Emilia, blestemându-l în gând.

Bineînțeles, redactorul-șef nu îi dăduse înapoi fostul post, care fusese deja ocupat. Dar găsisese altceva pentru ea — un post amărât de stagiar —, astfel încât jurnalista să-și poată savura căderea în dizgrație. Succesorul Emiliei primea toate subiectele grase despre infracțiuni, în timp ce ea trebuia să se mulțumească cu articole despre Gardienii Cartierelor sau demouri despre siguranța caselor. Textul din fața ei se referea la o serie recentă de graffitiuri din Southampton; nu era ceva care să facă inima cititorului — sau a Emiliei — să bată mai repede.

Redactorul-șef bătu dramatic cu degetul în ceas și se retrase în biroul său. Știa că Emilia are probleme cu articolul ei și voia să-i dea de înțeles că știe asta. Emilia așteptă până se închise ușa, apoi își puse iar căștile în urechi. Nu doar pentru a-și descuraja colegii să inițieze conversații; era distracția ei. Cu puțin timp în urmă depistase frecvența locală de emisie-recepție a poliției și își petrecea timpul ascultând-o, străduindu-se să găsească acele cuvinte cu care să-și încheie insipidele articole. Nu o ajuta prea mult, pentru că n-ar fi putut urmări piste

interesante pe care le-ar fi auzit, dar îi dădea posibilitatea de a-și scoate din minți succesorul când vorbea despre subiecte de senzație de care el nu avea habar.

În dimineața asta stația de emisie-recepție era din nou liniștită. În ultima vreme, zona Southampton părea complet letargică din punctul de vedere al știrilor, iar Emilia se gândea dacă să-și facă sau nu a treia cană de cafea, când auzi ceva care îi deturnă planurile.

— Toate unitățile pe Barton Lane. Foc de armă mortal. Autor necunoscut în libertate...

Emilia nu se mai obosi să închidă radioul — aruncă pur și simplu căștile și fugi.

07:44

— E căsătorită.

Detectivul-sergent Charlie Brooks privea cadavrul brutalizat. Gonise tot orașul ca să i se alăture lui Helen și se apucase imediat să izoleze locul faptei. Munca de poliție neglijentă putea să ducă la pierderea unor probe importante, așa că Charlie se apropiase cu grijă de cadavru, remarcând imediat privirea asupra verighetei groase de aur de pe al patrulea deget al acestuia.

— O cheamă Sonia Smalling.

Helen veni lângă ea și îi întinse o pungă transparentă pentru probe. Înăuntru era un portofel, un telefon și legitimația de serviciu a victimei.

— E căsătorită, mamă a doi copii, lucrează pentru serviciul de probațiune din Totton.

În mintea lui Charlie apăru imediat imaginea propriului copil — micuța și încăpățânată Jessica —, dar o alungă. Imaginea trupului sărmaneii femei o tulburase profund, dar trebuia să se concentreze asupra misiunii.

— Cum a ajuns aici?

— Potrivit Direcției de Permise de Conducere și Înmatricularea Vehiculelor, are un Audi A3 negru. Nu se vede nicăieri, iar eu era să mă ciocnesc cu unul care se

îndepărta în viteză. Am anunțat biroul de anchetă, să vedem ce o să afle.

— Unde locuiește?

— În Ashurst.

— Deci era în drum spre serviciu, răspunse Charlie, gândindu-se la traseul femeii.

— Probabil.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat?

Helen se întoarse și se îndepărta, făcându-i semn să o însoțească. Charlie mai privi o clipă cadavrul, apoi o urmă. Helen arătă spre o echipă de criminaliști îngrămădiți în jurul unei motociclete ascunse în frunziș, la un metru de drum.

— A fost furată din centrul orașului noaptea trecută și pare să fi suferit unele avarii.

— Și tu ce crezi? Un accident? Un fel de altercație?

— Poate... răspunse Helen, fără convingere.

— Jaf, atunci?

— Dacă a fost jaf, au fost cam amatori. Au lăsat banii, telefonul, cardurile...

— Furt de mașină?

Cele două femei se priviră. Era cea mai probabilă explicație, dar în Southampton furturile de autoturisme erau, practic, inexistente.

— Poate a fost un atac personal, continuă Charlie. Dacă lucrează la serviciul de probațiune...

— E o posibilitate, dar lucra cu hoți de buzunare și vagabonzi, nu cu criminali înarmați.

Charlie se îndepărta de Helen ca să privească iar cadavrul, ca și cum Sonia Smalling însăși ar fi putut să-i ofere răspunsul, dar acesta era acum ascuns vederii de un cort ridicat în grabă. Motivele acestei crime violente erau

M.J. Arlidge

la fel de bine ascunse — un asasinat atât de brutal pe un drum de țară liniștit sfida logica și practica. De asemenea, ridică unele întrebări tulburătoare pentru Charlie și restul echipei.

De unde făcuse ucigașul rost de armă? Care era mobilul lui? Și, cel mai important, unde era acum?

7

07:59

Bătea darabana în volan, în timp ce aștepta verdele la semafor. Avansaseră bine în Southampton, dar se loviseră de ora de vârf de dimineață și acum erau blocați la sensul giratoriu din Charlotte Place de o coloană de corporatiști și mămici atrăgătoare. Bărbatul purta mănuși și savura atingerea dintre piele și piele, în timp ce bătea ritmic cu degetele în volanul cu husă cusută manual, dar tot ar fi vrut să plece. Nu fusese niciodată renumit pentru răbdarea lui.

— Uită-te la ciudații ăștia.

Un SUV argintiu imens oprise alături. La volan era o femeie cu aspect slav, abia trecută de adolescență. Pe bancheta din spate erau cei doi băieți de care avea grijă. Băieții se uitau la niște ecrane de televizor, cu urechile acoperite de căști.

— Zombi nenorociți...

Ca și cum i-ar fi simțit dezaprobarea, unul dintre băieți se întoarse și îl privi direct. Bărbatul se holbă la el și băiatul întoarse imediat privirea, alarmat de expresia ostilă. Bărbatul chicoti și își îndreptă atenția spre ceilalți oameni din coloană. Bărbați la costum, femei la costum, mame stresate, bone pe care le durea în fund — cu toții